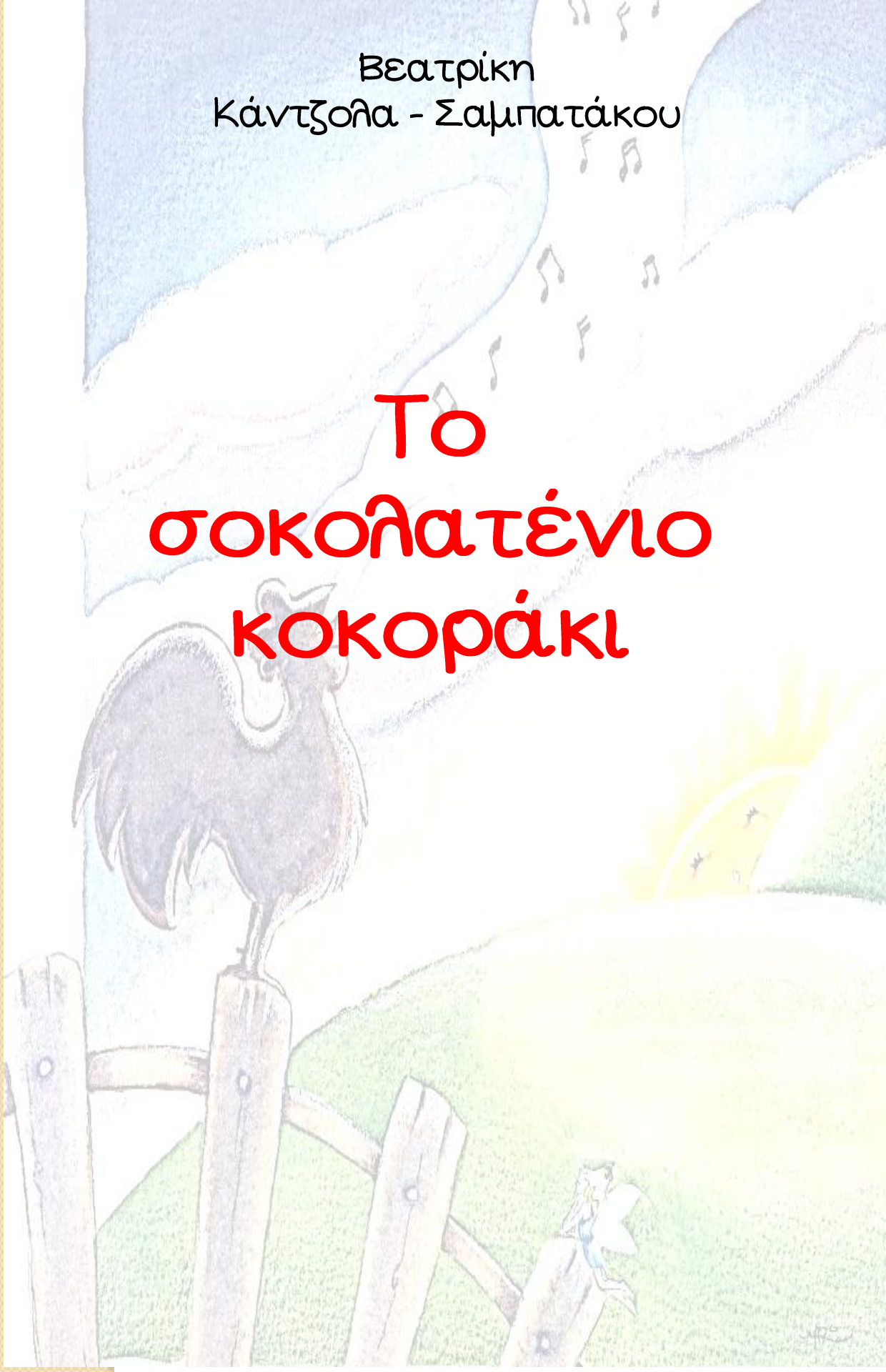

Βεατρίκη
Κάντζοθα - Σαμπατάκου

Το σοκολατένιο κοκοράκι

1 Το σοκολατένιο κοκοράκι

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μισό κιλό σοκολάτα. Τόσο περίσσεψε του κυρ Γλυκοσιρόπη, του ζαχαροπλάστη, όταν τελείωσε τις σοκολατένιες πασχαλινές λικουδιές: κούνελους, παπάκια, αυγά γεμάτα καραμέλες. Ενώ τα καμάρωνε, να σου ένα σγουρομάλλικο παιδάκι.

– Καλημέρα, παππού! φώναξε και τον φίλησε σβουριχτά.

Του κυρ Γλυκοσιρόπη γελούσαν και τα μουστάκια του.

– Καλώς τον! Πάνω στην ώρα! Τι θέλεις για τη Λαμπρή;

– Ένα σοκολατένιο κοκοράκι! ζήτησε ο πιτσιρίκος.

Ο παππούς στρώθηκε στη δουλειά τραγουδώντας, γιατί το εγγονάκι του τον γέμιζε χαρά. Έτσι, οι χαρούμενες νότες ζυμώθηκαν με τα υλικά. Και το κοκοράκι πέτυχε τόσο, που έμοιαζε έτοιμο να μιλήσει. Ή μήπως να τραγουδήσει;

Ο μικρός το πήρε ενδουσιασμένος.

Το βράδυ, στο δωμάτιό του, την ώρα που οι άνθρωποι κοιμούνται και τα παιχνίδια ζωντανεύουν, το σοκολατένιο κοκοράκι άνοιξε τα μάτια.

– Τρι-λι-ρί-κου! έκανε τραγουδιστά.

– Κικιρίκου, δεξ να πεις, το διόρθωσε ένα κουρδιστό μαϊμουδάκι.

– Γιατί κικιρίκου; απόρησε αυτό. Εγώ τραγουδώ.

– Τα κοκόρια δεν τραγουδούν, εξήγησε το κουνιστό αλογάκι. Ξυπνούν τον κόσμο το πρωί.

– Εγώ θα τους νανούριζα να ξανακοιμηθούν! είπε το κοκοράκι.

– Δεν καταλαβαίνεις; πετάχτηκε ένα τόπι. Όλα υπάρχουμε για κάποιο σκοπό. Μ' εμάς, τα τόπια, παίζουν τα παιδιά... οι φασουλήδες τα διασκεδάζουν... τα τρενάκια ταξιδεύουν τη φαντασία τους... τα χνουδωτά αρκουδάκια τούς διώχνουν τα κακά όνειρα... Κι εσείς, οι σοκολάτες, τα γλυκαίνετε.

– Όμως στη ζέστη λιώνετε, όπως εγώ, πρόσθεσε η πασχαλιάτικη λαμπάδα. Αν σε αγκαλιάσουν ηλιαχτίδες, χάθηκες!

– Να χαθώ, έτσι και δεν προλάβω να δω τον ήλιο και δεν τραγουδήσω! πείσμωνσε το κοκοράκι.

– Ξεροκέφαλο! μουρμούρισε μια καραμούζα. Κι εμείς αγαπάμε το τραγούδι, αλλά δεν κάνουμε έτσι!

– Μην τους ακούς, ψιθύρισε ένα στραπιωτάκι. Κάνε ό,τι σου λέει η καρδιά σου. Θυμήσου όμως πως εμείς ζωντανεύουμε μόνο τη νύχτα. Αν σε βρει έξω η μέρα, δε θα μπορείς να γυρίσεις. Κάνε γρήγορα λοιπόν, όσο πιο γρήγορα μπορείς!

Ο κοκορικός πήδησε από το μισάνοιχτο παράθυρο στον κήπο. Το δροσερό χορτάρι και τα γιασεμιά μοσχοβολούσαν. Ο ουρανός έλαμπε, φορτωμένος αστέρια, και το φεγγαρόφωτο έλουζε τα δέντρα, τους δάμνους... και μια παράξενη σκιά που προχωρούσε κλεφτά.

– Ποιος είσαι; ρώτησε αλαφιασμένο το κοκοράκι.

Πλησιάζει και βλέπει ένα πετεινό με μια βαλίτσα.

– Είμαι ο κόκορας του σπιτιού, συστήθηκε αυτός.

– Χαίρω πολύ, είπε το κοκοράκι.

– Μη χείρεσαι τόσο. Δε θα με ξαναδείς!

– Γιατί;

– Γιατί φεύγω! Βαρέθηκα να ξυπνάω χαράματα αυτούς τους ακάριστους, κι αντί για ευχαριστώ, να ακούω «Σοστ!» ή να τρώω παντόφλες κατακέφαλα. Δεν τους αρέσει, λέει, που είμαι βραχνός. Μήπως εμένα μ' αρέσει εδώ; Γι' αυτό θα βρω αλλού την τύχη μου. Πάντα ονειρευόμουν άλλωστε να γυρίσω τον κόσμο!

– Στάσου! Ξεροκατάπε το κοκοράκι. Πώς θα ξυπνούν οι άνθρωποι;

– Με ξυπνητήρι! απάντησε θυμωμένος αυτός. Τι με νοιάζει;

Και τινάζοντας την ουρά, δρασκέλισε την αυλόπορτα κι έφυγε.

Σε λίγο, χάραζε. Τα ζώα ήθελαν τάισμα, τα φυτά πότισμα, το σπίτι συγύρισμα.

Έπρεπε να ζυμωθούν τσουρέκια, να βαφτούν τα αυγά. Ποιος θα ξυπνούσε τον κόσμο;

«Εγώ», σκέφτηκε το κοκοράκι. Σκαρφάλωσε λοιπόν στο φράχτη και, μόλις χρύσισε η αυγούλα, άρχισε να τραγουδά.

Τι τραγούδι ήταν αυτό! Ακόμα κι ο άνεμος σώπασε για να το ακούσει. Μαγεύτηκαν και οι νεράιδες της νύχτας, που μάζευαν βιαστικά τα πέπλα τους. Πόσο μελωδικά τραγουδούσε! Και πόσο γενναίο ήταν που δε φοβόταν μη λιώσει!

Φεύγοντας, η μικρότερη νεράιδα τού πέταξε ένα νυχτολούλουδο από το στεφάνι της, μαζί μ' ένα φιλί. Μια παράξενη ζεστασιά τύλιξε το κοκοράκι. Ο ήλιος έβγαινε... Θα το έλιωνε... Άνοιξε τα μάτια να δει ολόγυρα τελευταία φορά, μα... τι δαύμα έγινε; Δεν ήταν πα σοκολατένιο. Είχε αληθινό φτέρωμα... ράμφος... λοφίο! Τρισευτυχισμένο, συνέχισε να τραγουδά. Γιατί, η ευτυχία είναι πιο γλυκιά όταν τη χαρίζεις και στους άλλους.

Οι άνθρωποι ξύπνησαν χαμογελαστοί και καλοδιάθετοι, κι έτσι ξυπνούν πάντα από τότε. Κι αν κάποια μέρα τύχει να περάσετε από εκεί, μην απορήσετε που το μικρό αυτό πειτεινάρι λαλεί τόσο γλυκά. Στο κάτω κάτω, κάποτε ήταν καμωμένο από σοκολάτα!

